

ROCHELLE WERD VAN HAAR VIJFDE TOT HAAR NEGENDE MISBRUIKT DOOR HAAR VADER. NU, OP HAAR NEGENTIENDE, WORSTELT ZE NOG ALTIJD MET DE GEVOLGEN.

'Ik kan me de eerste keer nog goed herinneren. Mijn ouders waren net gescheiden en mijn broer en ik gingen eens per twee weken een weekend naar mijn vader. Ik mocht bij hem in bed slapen. Ik weet nog dat ik erg moe was op het moment dat mijn vader aan me begon te zitten. Eerst wilde ik niet, maar mijn vader zei dat het normaal was. Ik wist niet beter en heb het laten gebeuren. Ik was vijf jaar oud.

Ik was negen toen het misbruik stopte. Mijn vader had mijn broer en mij een keer alleen thuisgelaten en daar was mijn moeder achter gekomen. Ze deed aangifte. Aan mij vroeg ze of er nog meer was dat ze moest weten. Ik moet het nu zeggen, dacht ik. En dat deed ik. Op dat moment werd voor mijn familie alles duidelijk. Waarom ik jankte, hilde, krijste als ik naar mijn vader toe moest. Waarom ik me verstopte als mijn vader me kwam halen, waarom ik me vastgreep

'IK VOELDE ME ZO VRESELIJK ALLEEN'

Na die eerste keer gebeurde het steeds vaker, ieder weekend opnieuw. Soms haalde hij me uit mijn eigen bed, soms sliep ik naast hem. Ik was bang voor mijn vader, sliep niet goed, had altijd nachtmerries. Huilen durfde ik niet, bang om mijn broer wakker te maken. Ik heb één keer nee gezegd. Toen heeft hij me zo hard geslagen dat ik nooit weer durfde te weigeren.

EFTELING

Wat er precies met me gebeurde... ik had geen idee. Ik kende het niet, maar ergens wist ik dat het niet klopte. Van mijn vader mocht ik niets vertellen. Hij dreigde: als je iets vertelt gebeurt er iets met jou of met je moeder. En hij beloofde dingen. Als je niets zegt, gaan we naar de Efteling. Ik zei niets, maar mijn vader kwam zijn beloftes niet na. We zijn nooit in een pretpark geweest. In die tijd probeerde ik me af te sluiten van iedereen zodat ik niet hoefde te vertellen wat er met me gebeurde. Ik liep weg, sloot mezelf op in mijn kamer, verstopte me. Ik voelde me vreselijk alleen, had het gevoel dat niemand me steunde, zelfs mijn moeder niet. Ze vroeg me weleens waarom ik niet naar mijn vader toe wilde, maar ik bleef zwijgen over de waarheid. Ik zei gewoon dat ik niet wilde.

aan de tafelpoot. Ik had het eigenlijk veel eerder moeten vertellen, maar als kind kun je nu eenmaal niet op tegen een volwassene. Tegen mensen die hetzelfde hebben meegemaakt, wil ik zeggen: zeg het, doe er iets mee, praat erover. Ik zou ze wakker willen schudden.

SNIJDEN

Mijn moeder was geschokt. Ze ondernam gelijk actie, ik hoefde niet meer naar mijn vader toe. Pas toen voelde ik me voor het eerst veilig. Eindelijk was mijn leven weer een beetje rustig. Totdat mijn moeder drie jaar later stierf aan kanker. De veiligheid die ik voelde, was gelijk weer weg. Ik was twaalf jaar en voelde me opnieuw alleen. Mijn stiefvader zorgde voor me totdat hij een nieuwe vriendin kreeg. Toen werd ik uit huis geplaatst. Daarna heb ik overal en nergens gewoond. Bij familie, in tehuizen, behandelgroepen. Dat ging met vallen en opstaan. Ik was ontzettend bang, durfde niet naar school, werd depressief, liep weg. Ik heb mezelf gesneden, je ziet de littekens op mijn armen. Het was net drugs voor me. Een uitvlucht zoeken. De druk in mijn hoofd wegnemen, het verdriet, de woede. Als ik had gekrast, was het weer even weg.

CONFRONTATIE

Mijn vader is nooit gestraft. Hij was onvindbaar toen mijn moeder aangifte tegen hem deed. Op mijn veertiende kreeg ik een bericht van hem via Facebook. Hij had gehoord dat mijn moeder was overleden en wilde weten hoe het met me ging. Eerst wist ik niet goed hoe ik moest reageren, maar ik dacht: hij doet normaal, dus ik ook. We hadden af en toe contact via berichtjes. Ik heb hem pas weer in het echt gezien toen ik zeventien was. Met begeleiding, anders vond ik het te benauwend. Het was vreemd om hem weer te zien; de man die mij dit heeft aangedaan, mijn eigen vader.

Nee, ik ben niet meer boos op hem. Hij heeft gevoeld hoeveel pijn hij me heeft aangedaan. Dat kon ik aan hem zien, ook al ontkent hij alles. Hij kapte het gelijk af toen ik erover begon, wilde er niets van weten. Aan de ene kant denk ik laat ook maar. Aan de andere kant: ik ben wel je dochter, je staat gewoon tegen me te liegen.

Na die ene confrontatie heb ik hem nooit weer gezien. Heel soms hebben we nog contact via Facebook. Hij wil me geld geven, maar dat vind ik dan weer niet goed. Ik heb liever dat hij gewoon toegeeft wat hij heeft gedaan en dat hij vertelt waarom hij het heeft gedaan. Dat is voor mij genoeg. Want dat betekent dat hij erover heeft nagedacht. Een sorry hoeft niet eens. Het is gebeurd, we kunnen het toch niet meer veranderen. Maar als hij toegeeft, zegt: ja ik heb je misbruikt, kan ik dit hoofdstuk in mijn hoofd afsluiten.

'IK HAD GEEN IDEE WAT ER PRECIES MET ME GEBEURDE. MAAR ERGENS WIST IK DAT HET NIET KLOPTE'

VRIENDJES

Mensen zeggen dat de pijn en het verdriet vanzelf wel weer overgaat, maar ik weet niet of dat zo is. Mijn littekens zijn nog altijd zichtbaar en voelbaar. Het misbruik heeft mijn puberteit verwoest. Normale meisjes sjansen, stappen, maken lol. Dat heb ik nooit gedaan. Ik vond het maar eng. Op stap durfde ik niet, bang om verkracht te worden. Voor mij was elke jongen hetzelfde, ze waren allemaal verkeerd.

Omgaan met mannen vind ik nog steeds moeilijk. Mijn pleegvader houdt ik op afstand. Ik vertrouw het gewoon niet, terwijl hij een fantastisch mens is en alleen maar goede bedoelingen heeft. Momenteel zit ik in een fase dat ik geen seks meer hoef. Daar heb ik geen baat bij. Normaal met een jongen naar bed gaan kan ik toch niet, dat gaat niet zonder pijn. Zodra iemand lief tegen me doet, kap ik de boel sowieso af. Daar kan ik niet tegen. Mijn pleegmoeder, die zelf ook is misbruikt, zegt dat die periode weer overgaat. Zij weet hoe het is. Daar vertrouw ik dan maar op.

VEILIG

Huilen om wat mij is aangedaan, kan ik niet meer. Ik heb al teveel gehuild. Het is gebeurd en ik moet nu verder. Ik wil werken aan mijn toekomst, mijn littekens laten vervagen. Hoe die toekomst eruitziet, weet ik niet. Voor nu ben ik blij met mijn plek bij mijn huidige pleegouders. Ik hoop dat ik het allemaal goed doe, want deze mensen wil ik echt niet kwijtraken. Ik help ze mee in het bedrijf en heb mijn eigen dieren. Mijn dieren zijn het mooiste wat ik heb, zij hebben me door alle pijn en verdriet heen gesleurd. Ze bieden me troost. Mijn konijn is al heel wat jaren bij me. Samen zijn we van plek naar plek verhuisd. We hebben samen heel wat meegemaakt. Ik denk altijd: als hij het aankan, kan ik het ook.

Later wil ik graag het bedrijf overnemen. En gelukkig worden. Of ik kinderen wil, weet ik nog niet. Ik ben bang dat mijn kind hetzelfde overkomt als mij. Die gedachte vind ik onverteerbaar. Ik wil een normaal persoon zijn, maar dat lukt me nu gewoon nog niet. Toch ben ik blij met mijn leven zoals het nu is. En mijn moeder heeft haar doel gehaald: ons veilig hebben. Dat is gelukt. Ik ben veilig. ●